— Ви ось доводите мені, що сни буцімто ніколи не збуваються, що сни — це прадідівські забобони. І дарма. їй же богу, дарма. Сни бувають віщими. Або перевертнями. Наприклад, людина у сні регоче, а проснувшись, вона, їй же божечку, плакатиме... Про це й старі люди свідчать, як, приміром, моя бабуся й сучасна практика підтверджує.

Ось вам історійка, що недавно зі мною трапилася.

Сниться мені жито. Мушу вам зауважити, що це вже, як той казав, не до добра. Бо ще моя бабуся навчала: стережися, жито па печаль велику сниться... Так ось, спиться мені жито: густе, колосисте, ні краго йому, пі кіпця! Як поети іноді пишуть: мов те жовте море, хліба колишуться.. Еге ж... Бреду я тим морем, аж гульк — навстріч мені польова русалка. Так і виринула із жита. Очі сині-сині, як волошки, а па голові — вінок із якихось там легковажних сокирок та дзвіночків. А що вже гарна, так у мене аж дух перехопило...

Оторопів я, з торопу нічого не втямлю. А громадянка русалка посміхнулась до мене чарівно-пречарівно (в мене знову дух перехопило!) і каже, мов на сопілці співає:

— Сьогодні на порядку денному у нас...

Диви, думаю, вже й русалки дозасідалися, як і ми на заводі, що й говорити правильно розучилися. Мушу вам зауважити, що того місяця у нас на заводі аврал був: план шкереберть летів, директор нас по тринадцять разів на збори зганяв та доповіді читав, як на ноги план підняти та підперти його, щоб не падав... Подумав я, а русалка своє:

— Громадянине, на порядку денному у нас... лоскотання!

Тож я їй так суворо:

— Ви собі, громадянко русалко, дозволяєте чорті-що!.. У мене дружина, двоє дорослих дітей, план на заводі не виконали, а ви знайшли час і місце для лоскотання!

А вона срібним сміхом заливається:

— Я хочу розігнати вашу нудьгу. Полоскочу — і враз тоді повеселієте. І план тоді перевиконаєте.

Та так, знаєте, пальчиком, пальчиком мініатюрненьким мені під бік, як залоскоче... Вірите, мені весело зробилося, весело, я чмих, чмих, ледве стримую сміх. А вона ще приємніше як залоскоче, а я не втримався, та я-ак зарегочу на все горло, як зарегочу, аж луна полем пішла.

Загиготів і думаю: "Ой лихо буде!.. Хто у сні регоче, той наяву плаче!"

І що б ви думали? Прокидаюсь: ні русалки, ні жита, а сам я сиджу на зборах, та ще і в президії... І, як дурний, регочу, аж виляски в залі йдуть!

Ні, ні і не просіть, бо не буду розповідати, що мені було за оте реготання під час доповіді нашого директора...

— Як ви сміли, Чечевиця?! — громом загримів до мене директор.— Я тринадцятий раз на місяць збори проваджу, я тринадцятий раз свою доповідь перечитую, я... А ви мало того, що спите в президії на очах у всього залу, так ще й безвідповідально регочете... В найгостріших моментах моєї промови. Оголошую вам найсуворішу догану!

Ось вам і забобони! Ось вам і — сни не збуваються!

Спробували б ви пореготати на моєму місці!.. Чорт підштрикнув мене заснути на тринадцятих зборах! Ще й русалку принесло! "На порядку денному: лоскотання!.."